

Kedvesség karácsonyra

„Nekik adom az ebédemet!” – mondta.

Írta: Diana Evelyn Nielson
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Japánban játszódott.

Akari segített a kishúgának, Miorinak előszedni a betlehemes készletük bábuit. Nagyon szerette a karácsonyi készülődést.

A kicsi Jézus alakja mosolyogva nyújtotta felé a kezét a jászolból. Akari is elmosolyodott. A látvány eszébe juttatta, mennyire szereti őt Jézus. Japánban sokan nem ünnepelték Jézus Krisztus születését úgy, mint Akari családja. Ettől függetlenül megajándékozták egymást és a családdal töltötték az időt karácsony táján.

Megcsörrent Apa telefonja. Felvette, és egy percre beszélgetett. „Köszönöm az emlékeztetőt! – mondta. – Találkozunk karácsony reggelén.” Letette a telefont.

„Szolgálatot végezni kész?” – kérdezte Akari.

„Úgy van – mondta Apa. – Tokióba megyek, hogy segítsek ételt osztani azoknak, akiknek nincs otthonuk. Az egyházközségünkben vannak néhányan, akik minden évben segítenek.”

„Veled mehetek?” – kérdezte Akari.

„Naná! – válaszolta Apa. – Miori is eljöhet.”

Karácsony reggelén Akari családja korán kelt, hogy kibontsák az ajándékokat. Akari imádta az ajándékát! Alig várta, hogy később játszhaszon majd vele.

Anya mindenkinek csomagolt ebédet, és búcsúzóul megölelte őket. Ezután Akari, Apa és Miori felszálltak a vonatra.

Amikor a vonat Tokióba ért, Apa elvitte Akarit és Miorit egy parkba, ahol sok sátor és ember volt.

„Ezeket az emberek jöttünk szolgálni – magyarázta Apa. – Alig van valamijük, és áldás lesz számukra, hogy karácsonyra ételt kapnak.”

Az emberek egy csoportja zsemléket, tészta tálakat és süteményeket pakolt ki az asztalokra. Akari meglátott néhány vele egyidős gyermeket, akik szintén segédkeztek.

„Ezek az emberek mind a mi egyházunkból valók?” – kérdezte Apától Akari.

„Nem mind – jött a válasz. – Hát nem nagyszerű, hogy milyen sok ember szeretne segíteni?”

Akari, Miori és Apa dobozokba rakta az ételt. Aztán segítettek kiosztani a dobozokat a sorban álló embereknek. „Boldog karácsonyt!” – mondta Akari egyenként mindenkinek.

A dobozok nagyon hamar elfogytak, de még mindig voltak emberek a sorban, akik élelemre vártak!

Apa a homlokát ráncolta. „Úgy tűnik, túl kevés lett.” A várakozókhöz fordult. „Nagyon sajnálom. Elfogyott az ételünk.”

Akari nem akarta, hogy ezek az emberek élelem nélkül maradjanak. Vajon mit tudna tenni?

„Nekik adom az ebédemet!” – mondta.

„Jó ötlet. – felelte Apa. – Osszuk meg az ebédünket!” A többi segítő is bólogatott. Elővették a saját ebédjüket, amelyet magukkal

hoztak. A sorban állók közül mindenki kapott egy kis ételt!

Akari egy kicsit éhes maradt, de nem bánta. A parkban lévő embereknek nagyobb szüksége volt az ennivalóra, mint neki.

„Büszke vagyok rád! – mondta Apa a vonaton hazafelé. – Kedves volt tőled, hogy megosztottad az ennivalódat.”

„Jézus is ezt tette volna” – felelte a kislány.

Akari melegséget és boldogságot érzett a nap hátralevő részében. És nem csupán azért, mert karácsony volt! Örült, hogy megoszthatta a Szabadító szeretetét. ●

Mit tett Akari, hogy olyan legyen, mint Jézus?

